

ՄԻԹԱՐ ԵՒ ՄԱՅՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Առաւօտեան շամանդաղին խորերէն՝
Տարտամ ըստուեր մը սեւազգեստ կ'յառաջէ.
Արեւ անոր վարսերուն վրայ սրփոած՝ է
Նըշյուններէ փաղփուն շըդարշ մ'ոսկեղնիկ:

Կը նըշմարէ՝ հեռուն կոյս մը սըզալից,
Որ գիտարձակ՝ աւերներու վրայ նըստած,
Կականալիւր կ'ողբայ վիճակն իր տըխուր,
Արտասուքի դառն հեղեղներ թափելով...:

Կը մերձենայ անոր՝ անթարթ ալքերով,
Կը սըփաէ վրան գունագեղեան ծաղիկներ,
Որոնց բոյրէն կը սփոփուի Մայրն Հայաստան,
Ջըւրարթ ակնարկ մը ժըպտալից կ'արձակէ...:

— «Ո՛վ ես, Ոգիդ, որ սփոփեցիր ցաւերէս,
Եւ իմ աչքերս արցունքներէս զըրկեցիր...» —
Ու կը շիկնի զըլուխը վար հակելով,
Նըման վարդի մը բաժակին ցօղալից:

— «Մըխիթարայ ես Ոգին եմ, ո՛վ Մայրիկ,
Պիտի ջանամ վըշտիդ ըլլալ մըխիթար.
Հորիզոնին վրայ՝ տես հեռուն մի կըզգեակ,
Հոնկէ պիտի մըխիթարուին որդիներդ...» —

Մայր Հայաստանն ուրախութեան կայալկներ՝
Կաթեց կարմրիկ իր այտերէն թալկագին.
Վաղորդայնի որդւոց վըրան ակընկալ,
Քաղցր Եոյսերու գալուստներուն ըսպասեց...:

Տարարազող պիտւմքէ մը.

ՍԱՀԱԿ-ՄԻՍԱԿ